

Marie-Odile Judes, Martine Bourre ,Tito Lupotti, Editore: EDT-Giralangolo, 2014

Titas Vilkiukas

Kai kas nors klausdavo Tito Vilkiuko, kuo jis norėtų būti užaugęs, šis atsakydavo: „Užaugęs, noriu būti gėlininku!“

Toks atsakymas siutino Tito tėvą poną Vilką. Iš pykčio virpančia uodega jis barė sūnų įrėmęs letenas į klubus: „Privalai laikytis šeimos tradicijų! Vilkai medžioja jau 50 kartų!“

Titas palenkė galvą ir užsispyręs atsakė: „Nemėgstu medžioti!“

„Tai neįmanoma, visi vilkai pamišę dėl medžioklės!“ - burbtelėjo ponas Vilkas. Tada atsitiesė ir spindinčiomis akimis pridūrė: „Nieko nėra maloniau, nei vytis gražų pūkuotą paršelj, pagauti jį ir iškepti troškintuve su svogūnais ir rozmariniais!“

„Aš nemėgstu mėsos!“ - atkakliai tvirtino Titas.

Tėtis Vilkas nusijuokė: „Tikrai?! Man atrodo, sekmadienį ilgai pramogavai su avies koja... Suvalgei penkis gabalėlius!!!“

„Man patinka mėsa, kurią nusiperki, bet ne ta, kurią sumedžioji!“ - atkirto mažasis Vilkiukas ir papurtęs galvą tęsė: „Aš būsiu gėlininkas, jau nusprendžiau! Turėsiu gražią parduotuvę, pilną rožių, tulpių ir margučių. Už pinigus, kuriuos uždirbsiu pardavinėdamas gėles, iš mėsininko nusipirksiu daug švelnių ir skanių kepsnių.“

Sūnaus užsispyrimas neleido ponui Vilkui užmigti. Naktį, kol Titas ramiai miegojo, didysis Vilkas vaikščiojo po virtuvę. „Aš negaliu leisti Titui tapti gėlininku, mirčiau iš gėdos ir sielvarto!“

Vieną vakarą ponas Vilkas staiga sušuko: „Hehehe... Žinau, kaip pakeisti Tito nuomonę! Tereikia išmokyti jį mylėti medžioklę. Kai pradės ja mėgautis, nustos galvoti apie tas prakeiktas gėles.“ Vilkas trenkė kumščiu į stalą: „Rytoj eisime medžioti triušių ir šernų! Ir jei man nepavyks padaryti iš sūnaus medžiotojo, prisiekiu, suvalgysiu savo kepurę!“

Kitą dieną, auštant, ponas Vilkas pažadino Titą ir tarė: „Greitai kelkis, einame į medžioklę!“

„Aš noriu miego...“ - sumurmėjo Vilkiukas.

Norėdamas tinkamai pažadinti sūnų, ponas Vilkas liepė jam išgerti miežinės kavos su prieskoniais ir užtraukė karo dainą.

Kai jiedu atėjo į miško vidurį, didysis Vilkas sušnibždėjo: „Dabar pasislėpsime krūmuose, o kai pro šalį eis zuikis, užšoksime ant jo ir įkišime į maišą.“

Po kelių minučių pasirodė Triušis, stumdamas vežimėlį. Titas iš karto išsoko laukan šaukdamas: „Bėk, Triuš, bėk! Mano tėtis nori tave suvalgyti!“

Triušis metė karutį ir nė nemirkstelėjęs nurūko.

„Išprotėjai! Kodėl tai padarei?“ - šaukė ponas Vilkas.

Mažasis Vilkiukas sumurmėjo: „Nes nemėgstu medžioti, jau sakiau! Medžioklė yra žiauri, barbariška ir brutali. Niekada nebūsiu medžiotojas! Aš...“

Titas staiga nutilo ir apstulbęs pažvelgė į tėvą – didysis Vilkas graužė savo kepurę.

Ilgai svarstęs visą vakarą ponas Vilkas sugalvojo dar vieną idėją: „Dabar žinau, kaip neleisti Titui tapti gėlininku... Man tereikia pasakyti, kad tai – pavojingas darbas. Jei nepavyks jo išgąsdinti, prisiekiu, suvalgysiu pagalvę!“

Kitą rytą, jiedviem pusryčiaujant, didysis Vilkas tarė sūnui: „Ar žinai, kad tai labai pavojingas darbas?“

„Ak, taip?“ - pasakė Titas pilna burna.

„Tikrai!“ - sušuko ponas Vilkas. „Gali įsidurti rožės dygliu ir susirgti stablige, įsipjauti žirkklėmis, net peršalti...“

Titas apkabino poną Vilką ir tarė: „Nesijaudink, tėti, aš būsiu labai atsargus: pasiskiepysiu nuo stabligės, užsimausiu storas pirštines, kad neįsipjaučiau ir šiltus batus, kad nesušalčiau...“

Titas nutilo ir apstulbęs pažvelgė į tėvą – didysis Vilkas rijo pagalvę!

Kitą naktį tėtis nuėjo į Tito kambarį ir iššlakstė tris kvepalų buteliukus ant mažojo Vilkiuko lovos, pagalvės ir pižamos. Kvepalai buvo tokie stiprūs, kad poną Vilką supykino.

„Jei Tito nepradės pykinti vien nuo minties apie gėles, prisiekiu, suvalgysiu močiutės indus“, - sušnibždėjo didysis Vilkas.

Kitą rytą, apie aštuntą, Titas pribėgo prie vonios kambaryje besiskutančio tėčio ir pasakė: „Mano kambaryje tvyro keistas pačiulių, rožių ir žibuoklių kvapas.“

Kurį laiką Vilkiukas patylėjo, o tuomet pridūrė: „Tėti, kai užaugsiu, nebenoriu būti gėlininku!“

Ši žinia taip sukrėtė poną Vilką, kad jis įsipjovė skustuvu. Užsiklijavęs pleistrą, drebančiu balsu paklausė Tito: - „Tikrai?“

Titas ryžtingai linktelėjo galva ir sušuko: „Taip! Aš noriu būti parfumeriu! Nes iš tikrųjų man

patinka gėlių kvapas, o ne...”

Titas nutilo ir apstulbęs pažvelgė į tėvą...

Ponas Vilkas valgė močiutės indus, gražias porcelianines lėkštes su rožinėmis ir mėlynomis gėlytėmis...